

—Бждете спокойни и увѣрени на насъ, Желе и ты Никола, рече единъ младъ гражданинъ, сичко що желаете ще ви ся испълни, само вые направете онова, що ся отъ васъ иска; вѣрвете и не мыслете, че вые отивате да ся напѣете съ чуждж невиннж крѣвь, само и само за едно сребро, нѣ мыслете, че вашій подвигъ ще бжде да отървете двѣ млади души отъ злодѣйскы ржцѣ; мыслете, че тѣ сыроты трѣба да претърпявжтъ страшны мжкы, съ надѣждж, че скоро помощна ржка ще ги отърве.

—О, стига, господарю! извика Желе, почти растреперанъ,—азъ съмъ готовъ, и знайте че или щж загынж подъ Татарскый ножъ, или щж ги отървж. Никола стговоренъ ли си ты?

—Зговоренъ, брате, зговоренъ,—човѣци-на-та го изыква, и трѣбва да ся потрудимъ....

—Щемъ...

—Освѣнъ то, вые ще имате още двама другари и двоица-та мжжкы сынковци, кои-то ся тръгнали подырѣ свои-тѣ обычны, прикжса старецъ, като му доде на ума за Василя и Петра.

—То по-злѣ, отговори Никола. Татары-тѣ можтъ ги позна, и по случкж, ако ны видятъ нѣкакъ си, тогава сичко е напразно.

—Не, тжй не става, каза Желе и стана. Кажете ни сега, продължи той, въ какъвъ кырванъ сж тыя жены, отдѣ можемъ позна тоя кырванъ, по какъвъ пжть утива и въ каквы сж коля?